

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 19

De charismatische bedeling

Dat mensen in hun omgang met het Woord van God geen onderscheid maken tussen de charismatische bedeling en de tegenwoordige bedeling van Gods genade, heeft tot grote verwarring aanleiding gegeven. Het Griekse woord *CHARISMA* heeft te maken met de goddelijke gunst die tot uitdrukking kwam als een speciale gave en er is één periode in de tijd van de heilige geschiedenis die zo volkomen werd gekarakteriseerd door deze gaven, dat met recht over de charismatische bedeling kan worden gesproken. Deze periode begon met de opstanding van Jezus Christus en duurde tot de belangrijke uitspraak van Paulus die is opgetekend in Handelingen 28:28. Het gaat om de geschiedenis van drieëndertig jaar die opgetekend is in het boek Handelingen en het fundament ervoor werd gelegd met de woorden van de Here Jezus tot Zijn elf discipelen (Marc. 16:14).

En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden. Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden (Marc. 16:15-18).

Als we dit gedeelte uitspraak voor uitspraak onderzoeken, zullen we ontdekken ze volledig van kracht en effectief waren in de Handelingentijd. Het verklaart de manier waarop God omging met Zijn volk in die tijd. Hieruit kwam de charismatische bedeling voort.

Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Deze opdracht is tot op de letter vervuld in de drieëndertig jaar die volgden op de opstanding van Jezus Christus. Sommigen zullen hierover willen

strijden, maar wij, die er een gewoonte van hebben gemaakt om God op Zijn Woord te geloven en onze gedachten daardoor laten bepalen, zullen ons verzetten tegen zulke beweringen. 'Doch zij gingen heen en predikten overal' (Marc. 16:20). Deze uitspraak is het laatste woord voor allen voor wie het Woord van God het laatste woord heeft. Zie *Seed & Bread*, nummer 13, voor een meer uitgebreide studie van deze opdracht.

Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden. Dit is een goddelijke uitspraak die is gedaan met de nauwkeurigheid die zo kenmerkend is voor de goddelijke dingen. En alles wordt vernield als we hier het waterritueel lezen voor het woord *dopen*. Er is een ritueel dat 'doop' genoemd wordt en er is een werkelijkheid die 'doop' genoemd wordt en hier wordt niet op het ritueel gedoeld. Slechts weinigen hebben weet van de werkelijkheid die de meest belangrijke betekenis is van het woord *dopen*.

Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen. Deze woorden zijn uitgesproken tot de elf discipelen met betrekking tot allen die geloven. Niet alleen met betrekking tot de discipelen maar tot alle mensen die geloven. Het Griekse woord dat hier vertaald is met 'volgen,' is een krachtig woord dat volkomen volgen betekent of op zo'n wijze volgen dat ergens gelijk mee wordt opgegaan. Deze tekenen waren de goddelijke bevestiging van het geloof van allen die geloofden tijdens de charismatische bedeling. In die dagen waren er geen verborgen gelovigen. Het leven van geen enkele gelovige was 'verborgen met Christus in God' zoals onze in deze tijd. Het geloof was een openbare aangelegenheid die voor allen duidelijk zichtbaar was.

In mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven. De handelingen van God in die tijd, het doel dat bereikt moest worden en de korte tijd waarin alles verricht moest worden (Rom. 9:28) veroorzaakte een geweldige demonische activiteit die gericht was tegen alles wat God bezig was te doen. De Heer zei dat zij de boze geesten zouden uitdrijven en dat deden ze ook. Toen Filippus, die niet tot de twaalf behoorde, Christus in Samaria verkondigde, werden zijn woorden bevestigd door zulke wonderen. 'Want van velen, die onreine geesten hadden, gingen deze onder luid geroep uit en vele verlamden en kreupelen werden genezen' (Hand. 8:7).

In nieuwe tongen zullen zij spreken. Deze gave was één van de grote kenmerken van de charismatische bedeling. Het was het door God gegeven vermogen om in een andere taal te spreken alsof die iemands moedertaal was. Dat gebeurde voor het eerst op de Pinksterdag, toen mensen uit vijftien of meer landen stomverbaasd getuigden dat zij 'een ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn' hoorden spreken. Deze woorden vertellen ons dat de 120 gelovigen op de Pinksterdag in staat waren om vrijuit en vloeiend te spreken in zeventien talen en dialecten. 'Wij horen hen in onze eigen taal van de grote daden Gods spreken' (Hand. 2:11).

Slangen zullen zij opnemen. Giftige slagen waren er in overvloed in Palestina, Syrië en de Sinaï. Aangezien de mensen met blote voeten in

sandalen liepen, waren hun voeten en benen het gebruikelijke doelwit van deze giftige slangen. Zij hadden zelfs hiervóór al de belofte gekregen dat ze op slangen en schorpioenen konden treden (Luc. 10:19). Hier wordt hun verteld dat ze slangen konden opnemen. Dat was een zeer waardevolle en relevante belofte voor mensen van wie het leven zou bestaan uit voortdurend reizen, altijd te voet, en die meestal moesten slapen in open gebieden die vergeven waren van de slangen, slechts gehuld in hun eigen mantel of een andere bedekking die zij met zich mee konden nemen. Hun lichaamswarmte was een voortdurende uitnodiging aan giftige slangen om naderbij te komen. Als dat gebeurde, kwamen ze toch niet in gevaar. Alles wat ze moesten doen, was de slang opnemen en aan de kant gooien.

Een verslag hiervan vinden we in Handelingen 28:3-6. Daar lezen we dat Paulus en zijn reisgenoten schipbreuk hadden geleden en op het eiland Melite¹ terecht waren gekomen, waar zij zich warmden aan een vuur dat zij hadden ontstoken. Toen hij een bundel takken verzameld had om op het vuur te leggen, kwam er een giftige slang uit wegens de hitte en deze beet zich in zijn hand vast. De bewoners van het eiland kenden de giftige aard van deze slang en verwachtten dat het gif onmiddellijk een zwelling zou veroorzaken en dat hij binnen korte tijd zou sterven. Maar Paulus schudde de slang in het vuur en ondervond er verder geen hinder van. Dat was een normale ervaring in de charismatische bedeling en dit voorval bewijst dat de bedeling, waarin zulke dingen gebruikelijk waren, voortduurde tot en eindigde met het slot van de Handelingenperiode.

En zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen. Vergiftiging was in de tijd waarin deze woorden werden gesproken een favoriete methode om mensen te vermoorden. Het is heel goed mogelijk dat de Farizeeën, toen zij 'tegen Hem samenspannen ten einde Hem om te brengen' (Matt. 12:14), overwogen Hem te doden door middel van vergif. Als vergif in het geheim kon worden toegediend in die dagen, kon men een misdaad begaan zonder ooit ontdekt te worden, omdat er nog niet zoiets bestond als autopsie of een chemische analyse van de maaginhoud. De gelovigen in de Handelingentijd waren doelwit van zulke kwaadaardige, door satan gegenereerde haat, zoals de mensheid nog nooit heeft meegemaakt. Velen zouden hen graag om het leven hebben gebracht en in de veronderstelling verkeren dat ze God daarmee een dienst deden (Joh. 16:2).

Let erop dat alle andere onderwerpen die in deze uitspraak aan bod komen, voorafgegaan worden door de woorden 'zij zullen', terwijl deze begint met 'indien zij.' We hebben geen verslag dat zij ook werkelijk dodelijk gif hebben gedronken en als ze dat wel hadden gedaan, zou niemand dat hebben

---

¹ Statenvertaling (Grieks: Meli,th). De NBG-vertaling heeft ten onrecht *Malta*. Dit is weliswaar gebaseerd op traditie, maar niet op de uitspraken van de Schrift.

geweten, behalve degene die dat stiekem toegediend zou hebben. De discipelen liepen geen enkel gevaar in de charismatische bedeling door deze gebruikelijke methode om te doden.

Op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden. Let wel: er staat niet 'bidden voor de zieke' want dat is een heel andere zaak. Zij legden hun handen op zieken, omdat zij een middelaarsrol vervulden en de zieken werden genezen. Er werd geen voorafgaand geloof verlangd van de mensen die werden genezen. Zie Handelingen 28:7-9. Er waren geen trucjes, valse claims, of misleidende praktijken. Zij zetten geen tenten op, organiseerden geen koren en zweepten ook niet de mensen op tot een waanzinnige emotionele toestand. Het ging nooit mis. Zij legden eenvoudig de handen op de zieken en zij werden genezen.

De opdracht die we in Marcus 16:15-18 kunnen lezen, is de goddelijke instelling van de charismatische bedeling. Deze is niet van toepassing op de huidige bedeling van Gods genade. De principes in deze opdracht geven de Handelingenperiode zijn bijzondere karakter, dat uniek is in de hele heilige geschiedenis. De charismatische bedeling kwam volledig tot zijn doel en duurde voort tot aan de verkondiging van Paulus in Handelingen 28:28 (zie *Seed & Bread*, nummer 11). Deze verkondiging betekende tevens het einde van Paulus' bijzondere apostolische bediening, ondanks het feit dat hij nog zeven brieven na die tijd heeft geschreven op grond van een nieuwe en speciale opdracht.

Onder alle begaafde mensen in de Handelingenperiode was er geen enkele die boven de apostel Paulus stond. Hij heeft 'volstrekt niet ondergedaan voor die onvergelykelijke apostelen' (II Cor. 11:5). Zijn vermogen om de zieken te genezen werd telkens weer bewezen. God heeft zelfs buitengewone krachten gedaan door de handen van Paulus (Hand. 19:11), 'zodat ook zweetdoeken of gordeldoeken van zijn lichaam aan de zieken gebracht werden en hun kwalen van hen weken en de boze geesten uitvoeren' (Hand. 19:12). Deze wonderen waren de geloofsbrieven van zijn apostelschap en het is duidelijk dat deze niet meer voorkwamen na Handelingen 28:28. Er is geen verwijzing meer naar zulke dingen in de brieven die na die tijd zijn geschreven. Dat zijn de brieven aan de Efeziërs, Filippensen, Colossenzen, de Eerste en de Tweede brief aan Timotheüs en Filemon. In deze brieven vinden we positieve bewijzen van een grote verandering.

In Filippensen 2:25-30 sprak Paulus over Epafroditus in lovende en liefdevolle termen als: 'mijn broeder en medearbeider en medestrijder.' De gelovigen in Filippi hadden hem naar Paulus gezonden met geld en met de bedoeling dat hij bij hem zou blijven en voor hem zou zorgen. Toen hij echter in Rome aankwam, werd hij ziek en hij was, zoals Paulus schreef, 'de dood nabij.' Als er ooit iemand genezen zou moeten worden door Paulus was het deze man Epafroditus wel. Maar er was geen wonderbaarlijke genezing. Zijn ziekte verliep ongeveer op dezelfde manier waarop als wat met ons in deze tijd

gebeurt. Er was gebed, tijd, rust en goede zorg nodig voordat hij weer in staat was om naar Filippi terug te keren.

Een ander duidelijk bewijs van de verandering in bedelingen vinden we in de raad van Paulus aan Timotheüs, zoals we kunnen lezen in I Timotheüs 5:23: 'Drink voortaan niet (alleen) water, maar gebruik een weinig wijn voor uw maag en voor uw gedurige ongesteldheden.' Dit gedeelte is lange tijd het houvast geweest voor de zogenoemde 'gezelligheidsdrinkers,' maar dan zien zij niet de echte les die hier geleerd kan worden. Epafroditus was bij Paulus toen hij ziek werd, maar er werd geen poging gedaan hem te genezen door middel van het opleggen van handen. Timotheüs bevond zich op afstand, maar Paulus stuurde hem geen zweetdoek. In de charismatische bedeling had gif geen invloed gehad op Timotheüs, maar nu is bedorven water een absolute bedreiging. Het advies van Paulus om wijn te gebruiken voor zijn 'gedurige ongesteldheden' (Grieks: *ASTHENIA*), moet worden vergeleken met zijn genezing van 'ziekten' (Grieks: *ASTHENIA*) op het eiland Melite. Het advies van Paulus is een les in de waarheid der bedelingen en is nooit bedoeld als aanmoediging voor beginnende alcoholisten.

In bijna het laatste woord dat hij door goddelijke inspiratie heeft geschreven, beleeft Paulus dat hij Trofimus in Milete ziek had achtergelaten (II Tim. 4:20). Dat zou ondenkbaar geweest zijn in de charismatische bedeling. Maar niet in de bedeling van de genade Gods.